

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

III. Henrici regis impietas in Sanctorum Reliquias.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

sententiam in Lambertum tulit, juxta quam ad x. Cal. Decembris publice crematus est.

III. Nec vero in viventes tantum & superstites Henricus desævit, sed cum defunctis etiam & horum cineribus bellum gessit. Nam & S. Albani Anglorum protomartyris, & Edmundi Regis, ob martyrium Anno D. CCCLXXI. subitum, in Canonem relati, & Divi Thomæ Archiepiscopi Cantuariensis tumulos expilavit. De quibus sacrilegis Richardus Hilliardus in hæc verba scribit: *Si unâ mecum lector, adfuisse, & vidisse templorum profanationes, altarium everfiones, Donariorum seu oblationum direptiones, venerabilium reliquiarum & imaginum indignissimos cum blasphemis contemptus ac violationes; non tibi (credo) temperasses à lachrymis à luctu, à singultibus; qui ea vidisses à Christianis viris fieri quæ à barbaris tyrannis, ac Christi juratis hostibus nulla in historia perpetrata leguntur.* Ceterum quam innumerabiles thesauros ex his expilationibus Henricus corraferit, ex eo conjicere licet, quod ex uno divi Thomæ monumento tantam divitiarum vim ablatam esse, is qui Regius quæstor tunc erat, confessus est, ut ex iis sex plaustraboum ingentia onerata fuerint. Verum ut incredibile & à multis retro sæculis inaudita impietatis cumulum expleret Henricus, hunc gloriosissimum Thomam, ab annis plusquam quadringentis, Anno videlicet M.LXXI. pro fidei Catholicæ defensione occisum, sanctorum catalogo adscriptum, atque infinitis miraculis toto Angliæ Regno illustratum, causam iterum dicere per appositos Advocatos, post tot sæcula coegit ipsumque perduellionis cōdēnatum, inter Divos amplius censeri venit: imo capitale esse jussit, si quis eum vel invocaret, vel diem commemorationis ejus sacrum celebraret. Plurimaque alia hujusmodi statuit ac perpetravit sævissimus tyrannis, mille Neronibus crudelior, Sardanapalis libidiniosior, magis impetus Mahometanis, & Atheistis ipsis magis atheus: quæ ex frequentibus Pontificis maximi literis intelligi possunt. Pontifex enim Paulus Tertius, quiauditis Catholicorum in Angliā, tam horribilibus quasi lanienis expositorum, afflictionibus, justissima cōmiseratione commotus, ut publicis hæc calamitatibus finem imponeret, sententiam à se latam executioni mandare constituit. Itaque priores suas literas continuans, hæc subjungit. *Dum autem postea ad dictarum literarum executionem deveniendum esse statuissemus quum nobis per nonnullos Principes & alias insignes personas persuaderetur, ut ab executione huiusmodi per aliquantum temporis superse-*

deremus, spe nobis data, quod interim ipse Henricus, ad cor rediret & respiceret. Nos, qui (ut hominū natura fert) facile credebamus quod tantopere desiderabamus, dictam executionem hucusque suspendimus sperantes (ut spes nobis data erat) ex ipsa suspensione correctionem aliquam & respicientiam, nō autem pertinaciam & obstinationem ac maiorem delirationem (ut rei effectus iam docuit) proventuram. Nūc autem respicientia & correctio huiusmodi quam tribus fere annis expectavimus, nō solū postea sequuta nō est, sed ipse Henricus quotidie magis se in sua feritate ac temeritate cōfirmans, in nova etiam scelera prorupit. Quippe qui nō contentus virvorū Pralatorum & Sacerdotū crudelissima trucidatione, etiam mortuos, & eos quidem quos in Sanctorum numerum relatos, univærsalis Ecclesia pluribus sæculis venerata est, feritatem exercere nō expavit. Divi enim Thomæ Cantuariensis Archiepiscopi & martyris ossa qua in dicto Regno Angliæ, ob innumera ab omnipotente Deo illic perpetrata miracula, summa cū veneratione in arca aurea in civitate Cantuariensi servabantur, postquam ipsū D. Thomam, ad maiorem Religionis cōtemptum, in iudiciū vocari, & tanquam contumacem damnari, ac proditorem declarari fecerat, exhumari & comburi, & cineres in ventū spargi iussit: omnē plane cunctarū gentiū crudelitatem superans, quum ne in bello quidem hostes victores servare in mortuorū cadavera soleant. Idem etiam Henricus omnia ex diversorum Regum Anglorum & aliorū Principum liberalitate donaria ipsi arca appensa quæ multa & maximi precii erant, sibi usurpavit; nec putans ex hoc satis se iniuria. Religioni intulisse Monasterium ipsum Divo illi Augustino à quo Christianam fidem Angli accepit, in dicta civitate Cantuariensi dicenti, omnibus thesauris (qui etiam multi & magni erant) spoliavit: & sicut seipsum in belluam transmūtavit, ita etiam belluas quasi socias suas honorare voluit, servas videlicet in dictū Monasteriū expulsis Monachis immittendo: genus quidem sceleris, non modo Christi fide libus sed etiam Turcis inauditum. Quum itaque morbus iste à nullo quantumvis peritissimo Medico, alia cura sanari possit, quam putridi membri abscissione, nec valeat cura huiusmodi, absque eo quod nos apud Deū causam hanc nostram efficiamus ulterius retardari nolentes, ad dictarum literarum executionem, quas ad hoc ut Henricus Rex eiusque complices fautores, adherentes consulcores, & sequaces etiam super excessibus per eū novissime, ut præfertur, perpetratis, intra terminū eis per alias nostras literas pradictis, respective præfixum ut se excusent, vel alias pœnas in ipsis literis contentas incurrant, extendimus & ampliamus publica-

publicationem, &c. Datum Romæ apud Sanctum Petrum calendis Ianuarii, anno incarnationis dominicæ, millesimo quingentesimo trigesimo octavo, Pontificatus nostri quinto.

Visa I. Sauli Blofius. Bap. Motta.

Et Pontifex quidem nihil aliud cogitabat, quam ut medicinam afferret morbo incurabili. Henricus vero hoc unum agebat, ut miseras suas, quibus addi nihil posse videbatur, auferret. Cui Cormuelus consilium fugessit, quo omnium Angliæ monasteriorum bona (qua erat inexplebili cupiditate) ad se transferret. Ita Henricus expulsis quatuor Fratrum Mendicantium, quos vocant, ordinibus, Augustinianorum ædes Cromvelo assignavit, donoque dedit quo ille loco, ceptum splendidissimum ædificium, fortuna eius mox pedem retro ferente, finire non potuit. IV. deinde Cal. Majas coactis Regni ordinibus, decretum est, ut omnia Religiosorum utriusque sexus monasteria voluntati Regiæ permitterentur, bonaque universa fisco cederent. Quo Senatus consulto promulgato, vidisses illico vastata templa, sacras domus dirutas, & eos, qui relicto mundo se Deo consecraverant, ejectos, direpta denique & expilata cuncta. Cui injustissimæ usurpationi, ut colorem aliquem faceret, non minus non quam detestando strategemate usus est. Instrumentum quoddam in formam libelli supplicis, Monachorum nomine conscribi iussit: in quo de amissa libertate, deque vitæ monasticæ servitute conquesti, monasterii omnibus bonis sese effusuros, omniaque eorum jura in manus suæ Majestatis resignaturos testarentur, si hanc gratiam obtinerent, ut ex hac captivitate libere exire permitterentur. Hoc scriptum transmisit Henricus ad omnia monasteria per nequissimos quosdam homines, qui variis artibus, ut ei subscriberent. Religiosis persuaderent, mentirenturque apud singulos conventus, id ab aliis jam esse factum, immo primam hujus rei cogitationem ac mentionem non nisi à Monachis optimis ac religiosissimis ortam esse. Quæ fraude circumventis nonnullis, quum major pars talem agendi modum rideret, tandem ventum est ad apertam vim, ad rapinas, ad cædes: Richardo Vitingo Glæconia, & Hugone Feringdono Redingi Abbatibus ordinis S. Benedicti, unâ cum duobus Presbyteris, VIII. Cal. Decembris martyrio coronatis. Is quem nominavimus, Glæconensis Abbas, vir propter ætatem fere decrepitam venerandus, & magne in tota Angliâ auctoritatis, accersitus à Rege Londinum, rogatusque ut

publicæ isti donationi subscriberet, quum recusasset, facta abeundi potestate dimissus est à Rege, ut qui videri vellet vi minime hoc exigere. Sub abitum, perscrutatis illius seriniis, libellus quidam contra divortium Regis scriptus repertus est, quem satis esse ad mortis prætextum Henricus existimavit. Itaque nonnulla parte comitatus sui exutus Londino dimittitur, voluntatem Regis domi expectaturus. Quum autem non longe abesset à Glæconia, intellexit in civitate Wellensi Nobilium conventum haberi, seq; vocari ut adesset. Accessit statim, & curiam ingressus, locum suum qui illi debebatur inter primos, accepturus ascendebat: quum ecce eorum, quos Rex eo destinaverat, jussu vetatur locū ibi capere, quod perduellionis crimine teneretur, statimq; disceptata causa damnatur. Ad Monasterii autem mœnia quum appropinquaret, oblato sacerdote, qui in ipsa lectica confessionem audiret, ne unum aut alterum diem quidem ad mortis præparationem impetravit, Lectica enim deturbatus, ac crati viminea impostus, ad montis editi cacumen, qui Monasterio imminet, terra pertrahebatur: ubi Monachi in habitu suspensus est. Idem pluribus aliis Abbatibus factum fuit: quibus mortuis, facile reliquum Monachorum vulgus dispersum est, quorum omnium possessiones Henricus invasit. Quum hac ratione Satanas destruentis hominum Religiosorum florentissimis ordinibus per Angliæ infelix Regnum fureret debachareturque: ecce ex altera parte benignissimi Dei erga Ecclesiam suam, bonitatem & misericordiam, qui ut tam insigne damnum resarciret, alium longe illustrissimum Ordinem his ipsis temporibus excitavit. Is fuit maxima illa & celeberrima, inferorum potestatem sub Iesu vexillo & nomine impugnantium Societas, quæ in omnes Orbis terrarum partes tanta celeritate & industria sese penetravit, nullus ut hodie angulus ex stare dici possit, in quo illorum fructuum, quos venerabilis illa Societas mundo peperit, illustre aliquod testimonium conspiciatur. Eadem plures populos Ecclesiæ lucrificavit, quam vel Lutheranismus, vel Calvinianismus, vel denique ille, de quo jam dudum agimus, Henrici primatus, ab eiusdem communione animas abscidit. Hujus ego & ortum & magnitudinem, & factorum gloriam, ex libro 4. cap. 2. & aliis qui de hoc argumento exstat, intelligendam Lectori permitto ipse in tot atrocissimarum crudelitatum, quarum mihi vel memoria luctuosa & horribilis est, functa historia per texneda progressurus.